

nadja tukajšna vlada. Tako je (in to je neki gotovo) tukajšna vlada nasvetovala g. Tomšiča za učitelja na naši realki, ki je vse izvrstno spolnil, kar je konkurs zahteval; a na Dunaju izvolijo g. Opella, ki celó nič razume slovenskega jezika, ki ga je odločno zahteval konkurs in je neobhodno potreben na naši realki, s katero je sklenjena tudi nedeljska šola za obrtniške učence, ki celó malo ali nič ne razumejo nemščine. Za Boga! odkodi zaupanje v ministerstvo, ako se take reči godijo? Al tudi predrznost je silna tacihi kompetentov, ki prosijo za službe, pri katerih vladni razpis odločno zahteva znanje deželne jezika, pa ga ne znajo! — Isti interpellanti so sl. deželno vlado v 15. seji vprašali tudi za to čudno podeljenje službe; al g. cesarski namestnik jim je odgovoril, da je to stvar, ki spada v oblast eksekutivno in o kateri ona nikomur ni odgovorna. Po tem, kar smo gori iz Dunaja povedali, gosp. cesarski namestnik tudi res ni mogel drugega odgovoriti. —

Deželni odbornik Dežman v tej seji stavlja nujni predlog: 1) naj se vladni dopis, kateri želi podpore iz deželnega zaklada za cesto ob Mirni, in 2) za prestavljenje okrajne ceste med Mačkovo vasjo in Otočem, izroči finančnemu odseku. Zbor enoglasno potrди Dežmanov predlog.

V imenu odseka za prošnje bere poročevalec Svetec prošnjo (v slovenskem jeziku) županije Knežške na Notranjskem, da bi se gozdne pravice brž ko mogoče odškodovale. Sedem vasí je (Knežak, Beč, Korotnice, Trnovo, Bistrica, Vrbovo in Zemone), ki po sodbah od leta 1793 in 1794 uživajo vse pravice za drvarijo in kupčijo v šneperskem gozdu; zdaj pa že 10 let ne dobivajo, kar jim gré, ker gozdne pravice še niso v red djane. Silna škoda se jim godí, vrh tega pa ga že ni skor sosesčana, ki ne bi bil že zaprt bil ali na denar kaznovan. — Odsek nasvetuje: naj se ta prošnja sè zapisnikom vred izroči vladi s prošnjo, da pripomore v hitro dognanje zemljiščine odveze, in da se tožni dan ne preloži več. Sicer pa poročevalec Svetec še želi, naj bi vlada važne gozdne stvari v posebno skrb vzela, in ob pravem času tudi to prevdarila: ali bi se ne dalo pomiloščenje takim, ki so bili obsojeni, pa niso bili navadni gozdni tatovi ali roparji. — Tudi dr. Costa (slovenski) govori za to, da bi vlada v pravem času po pravem prevdanku mislila na pomiloščenje. Meni so — pravi — te pravice in okoljstave prav dobro in na tanko znane in jaz se spominjam nekterih primerljev. Ko sem jaz kot zagovornik pred deželno sodnijo ljublj. zagovarjal več ko 50 Notranjcev, tistokrat sem jaz, kakor se meni zdí, popolnoma dokazal nedolžnost obdolženih; prva stopinja sodnijska, namreč deželna sodnija ljubljanska, pa je vendar zatožene obsodila. Naddeželna c. k. sodnija graška jih pa popolnoma nedolžne spoznala in c. k. najvišja sodnija jih je pa zopet kakor prva stopinja sodnijska obsodila. Ta primerljev nam kaže očitno, kako dvomljive da so vse te pravice, ker so tri sodnije ravno iste obdolžene, dve namreč za dolžne, ena pa za nedolžne spoznale. To nam dovolj kaže, da so zares pravice in okoljstave dvomljive ter da je zares potrebno in primerno, da slavna vlada o spodobnem in pravem času Njih Veličanstvu predlaga amnestijo za naše Notranjce.

Tudi dr. Bleiweis (slovenski) povdarja, da bi ob svojem času želeti bilo pomiloščenja, ter pravi: Na Notranjskem je že toliko v teh zadevah obsojenih, da v nekterih krajih je že zdaj morebiti težavno bilo in še le bode dobiti občinski zastop. Neki župan je rekel: „Razun našega cerkvenega patrona sv. Lukeža nimamo pri nas nobenega, kateri bi že ne bil obsojen in kaznovan! To reč je toraj treba prevdariti! Ko v deželnem zboru ni bilo še nobenega govora o teh

zadevah, je že gospod Koren, kot predsednik planinske kmetijske podružnice, poročeval občnemu zboru kmetijske družbe leta 1862. to, da v 18 mesecih je bilo v ložkem okraji v preiskavo djanih 1155; tedaj vsaki mesec 64, vsaki dan dva in to samo v enem okraji. Jaz, kakor gotovo vsak drug izmed nas, loči navadno tatinstvo ali roparstvo od tistih prestopkov, kateri se, žali Bog, večkrat godé v potrebi, ko gosposka ima izkazati to, kar gré pooblastencem. Ako ona tega ne izkaže, sili to kmeta v veliki potrebi, da si tudi sam pomoči išče. In to so tiste zadeve, ktere zaslužijo tanjšega prevdanka. Naj bi slavna vlada to stvar o pravem času prevdarila, da se pomilostijo tisti, ki niso navadni tatje ali roparji bili, sicer utegnemo res tako daleč priti, da ne bomo imeli na Notranjskem mož, ki bi mógli za župane in odbornike voljeni biti.

Deželnega glavarja namestnik dr. Zupan poprime potem besedo, rekoč, da tudi njemu je znano, koliko se godí gozdnih prestopkov in tatvin na Notranjskem, in tudi on vé, da ne pada vsa krivica na kmete; al to je pa tudi resnica, da se ne more vse za popolno resnico vzeti, kar stoji zapisano v zapisniku knežaskem, dokler se ne sliši tudi druga stranka. Da se resnica prav spozná — je rekel — je čuti treba oba zvoná. Kar pa se tiče tožnega dné, to po njegovih mislih spada v oblast gosposkino. — Tudi poslanec Kromer je teh misli. — Gosp. cesarski namestnik zagotavlja, da je okrajna komisija v Postojni, kamor spada ta stvar, prejela oster ukaz, da se podviza z rešenjem gozdnih služnosti šneperske grajščine. — Potem ko je tudi zbora predsednik pl. Wurzbach za svojo stran dodal, da vsaka stvar se mora slišati od dveh strani, je obveljalo pri glasovanji to, da se zaukaže deželnemu odboru, da imenovano prošnjo z dokladami izroči c. kr. deželni vladi. (Dalje prih.)

Iz deželnega zbora goriškega.

20. decembra se je obravnaval predlog za napravo italijanske akademije za pravoslovje in jugoslovenskega vseučilišča. Pravijo, da Italijani so željo sprožili, naj se napravi italijanska akademija, poslanci slovenskega naroda pa so obljubili, da podpirajo ta predlog, ako Italijani podpirajo njih predlog za napravo vseučilišča slovanskega. Vendar govora Winklerjev in Doljakov ne potrjujeta omenjenega kompromisa, ker oba sta pobijala laško akademijo na zemlji slovenski in govorila za jugoslovansko vseučilišče. Črne je rekel, da Slovenci bodo morali vendar-le na vseučilišče zagrebško hoditi, ako se napravi laška akademija. — Čemu laška akademija v Gorici, ker Avstrija šteje zdaj le celó malo pravih Lahov, to nam je zastavica brez uganjke. Čemu pa tudi v Gorici vseučilišče slovansko, ker se napravlja jugoslovansko v Zagrebu, enaka nam je zastavica. In iz ktereza zaklada se bote zidali taki napravi, ki bi potrebovale sila velike denarne pomoči. Vendar se „Allg. Zeitung“ poteguje za vseučilišče v Gorici, rekši, da je treba tu — nemškega!

Dopisi.

V Buda-Peštu 28. decembra. V. B. — Čitateljem „Novic“ je znano, da sta 20. decembra minister Beust in ogerski dvorni kancelar Majláth v Buda-Pešt prišla, da se z Deak-om in njegovimi prednejšimi privrženci pomenita, kako bi se dale ogerske postave leta 1848. djansko vpeljati, vkljub vsem uporom in dobrim svetom, kateri dunajsko vlado svaré pred nasledki vpeljave teh postav. Vendar zdaj neki sam Beust sprevidi, da iz Deakove moke ne more biti pravega kruha za Avstrijo. — Deakova adresa (poslanica) je od obeh zbornic

brez premembe sprejeta; pri posvetovanji o tej adresi sta srbska poslanca Miletić in Stratimirović Magjari v zbornici poslancev take resnice solila, da jima nikdo ni mogel resnice njunih govorov veljavno spodbiti; al tem večji hrup so Magjari zagnali, čem hujše so jim besede Miletićeve in Stratimirovićeve do živega segale. Iz govora Miletićevega le to omenim, da je brez ovinkov rekel, da so vse obravnave z dunajsko vlado marne ter brez vsega vspeha, dokler se Magjari z drugimi narodi o narodni enakopravnosti ne poravnajo. Stratimirović pa je Magjare opominjal, naj za Boga prilike ne dajo Slovanom in Rumunom, da bi z Magjari tako ravnali, kadar bodo Slovani in Rumuni na peštanskem zboru večino imeli, kakor sedaj Magjari s Slovani in Rumuni ravnajo. Se ve, da so se Magjari Stratimiroviću zaničljivo posmehovali, da mu le more kaj tacega v misel priti, da bi kedaj na deželnem zboru v Peštu mogel kdo drug gospodovati nego Magjari. — Miletić in Stratimirović sta zahtevala, da bi se v adresi ne reklo „magjarski narod“, marveč „narodi ogerske dežele.“ Al Magjari tega nikakor ne dajo veljati, da bi na Ogerskem kak drug narod politično opravičen bil nego magjarski, dasi tudi cesar sam v svojem reskriptu od 17. novembra 1866 naravnost pravi, da je njegova volja, da se vsem ogerskim narodom pravica godi. — Kako je vendar to logično, da Magjari sedaj v eno mer od političnega „magjarskega naroda“ na Ogerskem žvekajo, leta 1861. pa niso mogli dosti tistih zasmehovati, kateri so o avstrijski národnosti govorili in pisali! — Al kaj? Magjari so po svojih mislih politično najvzdelanejši in najmodrejši narod, in ker se jim tudi dunajska vlada kar največ more iz pota umikuje, zato mora magjarska stranka res kaj posebnega na sebi imeti — in to je — največ sebičnost, največ silovitost, največ vladilnistvo in največ trdovratnost! — V gosposki zbornici sta se posebno grofa Ciráki in Anton Sečén Deakovi adresi upirala — al vse je bilo brez vspeha. Sečén je svaril, naj si Magjari ne stiskajo preprijazno rok z Nemci, ker bi s tem druge avstrijske narode na dvojbo klicali. Vendar je ta zbornica Deakovo adresno veliko večino glasov za svojo sprejela. Tako je ta adresa na Dunaj potovala. In kaj ta adresa zahteva? — Brezodkladno ustanovljenje ogerskega ministerstva, ker brez svojega ministerstva se Magjari z dunajsko vlado ne bodo nikdar spravili. — Videti, da se je Deakov časnik „Pešti-Napló“ nad Miletićem in Stratimirovićem hudo srdil zaradi njunih govorov o adresi, toda modrovanje Deakovega časnika je tako jalovo in smešno vredno, da bi se vsak pošten časopis obotavljal, tako modrost razlagati. Jedro dolge pravde v „Pešti-Napló“ o govorih Miletića in Stratimirovića je ta, da noben narod nima pravice postavnim naredbam upirati se ter je zametavati, dasi tudi so naredbe na pogubo narodu. Zdi se mi to, kakor če bi zdravnik bolnika z zdravilom (medicino) silil, po katerem se bolnik ne more nikdar ozdraviti, marveč po njem poginiti mora, pa zdravnik z zdravilom le zato bolnika nadleguje, ker je zdravilo zapisal. Tak zdravnik je peštanski deželni zbor za nemagjarske narode, in zdravilo, katero imajo nemagjarski narodi jemati, so — postave leta 1848. Nemagjarski narodi postav leta 1848. niso nikdar za svoje sprejeli, toraj imajo tudi pravico, tem postavam se upirati, ravno tako, kakor se Magjari upirajo postavam Bach-a in Schmerlinga.

Iz Velikovca na Koroškem 23. dec. — a. — Današnji dan ostane vsakemu Velikovčanu nepozabljiv. Bila je tu važna in velika svečanost, vsem meščanom v veselje in k lepi časti našemu županu g. Hut-u. Njih c. k. apost. Veličanstvo je namreč njemu v priznanje

velikih zaslug o zadnjem vojskinem času, kjer je naše mesto toliko za vojake storilo, zlati križ za zasluge podelilo. — Ko se je to iz častnikov izvedelo, je bilo veliko veselje v mestu. Pevsko društvo popevalo je zvečer pod okni županovimi mnogo pesmic, zunaj mesta pa so gromeli možnarji. Danes pa je bila še le prava svečanost, ko je okrajni predstojnik županu na prsi pripel zlati križ. Na noč se je napravila velika bakljada in pevsko društvo je pelo prav izvrstne reči županu in okrajnemu predstojniku na čast. Tako se je končal dan, kateri nam v blagem spominu ostane.

Iz Postojne 30. dec. — Tudi letošnji božični čas se je tukaj poskušalo dobrotnih darov nabrati za obleko in obutev ubozih šolskih otrok. V ta namen je bila v prostorni in lepo okinčani in razsvetljeni šolski sobi dvakrat napravljena večerna veselica, pri kateri ste izvrstno petje in godba se premenjevali z igro za tombolo, kjer so tudi dobički večidel iz dobrotnih rok pripravljeni bili. Oboja veselica je dala nenadjan znesek za 180 gld., tako da je bilo mogoče obleke in obuvala za 40 otrok, polovico dečkov in polovico deklic, pripraviti. Ta milosrčna darila so se zopet bolj praznično delila. V četrtek pred božičem se je v šolski sobi postavilo božično drevo okinčano z lučmi in raznimi otrokom sladkimi stvarmi; soba sama je bila tudi lepo razsvetljena in ozaljšana, in mnogo šolski mladini prijaznih gledalcev se je zbralo. Govor za milosrčno slovesnost primerjen v slovenskem jeziku je dal začetek; izbrana šolska mladina, za petje dobro izurjena, je spevala pred in potlej lepe božične in druge pesmi; ko se je pripravljeno oblačilo in obuvalo že razdelilo, so ubožni otroci in ž njim vred mali pevci in pevke dobili še sladkih daril z božičnega drevesa. Otrokom in odrasčnim, ki so bili pričujoči, bo ta večer ostajal v prijetnem spominu.

Iz Ljubljane. V saboto 29. t. m. je deželni zbor končal svoje delovanje. Grof Anton Auersperg je po dovršenih obravnavah poprijel besedo in govoril blizo tako-le: Gospoda! ločimo se danes tužni, ker prihodnosti ne razsvetljuje nobena mila zvezdica. Nočem kamnov lučati na sedanje ministerstvo, ker žalostnega stanja ni samo ono krivo, temuč tudi predniki njegovi. Da nismo občutkov svojih razodeli v adresi (pismu) do Njih veličanstva, kakor drugi zbori, temu vzrok je skušnjava o adresi poslednjega našega zbora, o kateri je bila viharna borba. Nobena stranka se menda ni izneverila svojemu geslu; drugače je zdaj le to, da tisti, ki so lani upali, so izgubili zaupanje; ki pa so se že takrat bali, da ne bode napredovalo ustavno življenje, bojé se tega dandanes še bolj. Ko bi se tedaj bili v sedanjem zboru poprijeli adrese, velike večine bi ne bila dobila nobena stran, trohica glasov pa ne šteje nič. Da država naša je v velicah stiskah, o tem smo vsi edinega prepričanja; ali kako stiske odvrniti, o tem smo si brž ko ne navskriž. Najvažnejše je vprašanje, kako se z Ogrji spraviti? Osorna osebna unija, strog dvalizem sta poguba Avstriji! Državni organizem je bolán; dvalizem bi mu bile le dvojne birglje (živahni dobroklici od vseh strani) namesti zdravih krepkih nog. Če že nikakor ne more biti brez dvalizma, naj je dvalizem podoben dvema rokama, ki ju oživlja in giblje eno srčno bitje. To vem, gospôda, da izrazujem misli in želje vseh, ako rečem, da Avstrija ima vsem deželam skupne zadeve, ki naj se rešujejo v skupnem zboru. (Dobro-klici od vseh strani.) V merilo skupnih zadev se ne spuščam; al le to rečem, kdor želi, da živi Avstrija, želeti ji mora krepák, zdrav život. Mili Bog varuj domovino našo Kranjsko in veliko Avstrijo! — Govor ta, ki je zboru veljal za adresno na adresno Magjarov, je bil z občno pohvalo sprejet. — Poslednjič

je govornik zahvalo izrekel bivšemu in sedanjemu deželnemu glavarju in deželnemu odboru, pa se tudi hvalno spominjal umrlega odbornika Ambroža in izstopivšega pl. Strahl-a. — Na to se mu zahvaljuje deželni glavar pl. dr. Wurzbach, rekši, da stolica predsednikova ni mu bila s trnjem obraščena, marveč mu je lahko bilo predsedniku biti; če tudi je včasih zagrmelo, mirno je vendar ladjica zborova prijadrala v loko. — Potem se predsednik zahvaljuje cesarskemu namestniku Njih eksc. baronu Bach-u za preprijazno podporo in ga prosi te tudi v prihodnje, in naposled zakliče slavo Njih veličanstvu cesarju, kateri klic ves zbor navdušeno ponavlja trikrat. Konečno se zahvaljuje cesarski namestnik za prijaznost, ki mu jo je zbor vseskozi razodeval, in pohvali koristno delovanje zborovo. — Po vsem tem predsednik sklene zborovanje 6letno.

— V nedeljo dopoldne je Njih eksc. c. kr. deželni poglavar sklical društvo milosrčnih gospá, ki so o letošnji vojski nabirale pripomočke ranjenim vojakom, da je prednici tega društva Njih eksc. gospé baronovki Bachovi in družim gospém in gospodičinam naznanil najvišje priznanje Njih Veličanstva in še druga pohvalna pisma; potem je z blagim ogovorom izročil srebrni križec za zasluge Marii Okornovi, ki se je kakor leta 1859. tudi letos pravo Samaritanko skazala. Ko je bila vpričo mnogih gospodov, ki so prejeli milostljiva odlikovanja od Njih Veličanstva, ta slovesnost končana, je gosp. deželni poglavar naznanil še ostali kapital, in kako naj bi se rabil, in naposled je naprosil gospé, naj po vsej svoji moči pripomorejo, da se za milodarno loterijo nabere dobrovoljnih dobitkov in se prodá obilno srečk.

— (Iz čitalnice ljubljanske.) Na sv. Štefana dan ob 11. uri dopoldne je bil vsled družbinih pravil občni zbor tukajšnje narodne čitalnice. Predsedoval je predsednikov namestnik gosp. dr. Orel, in zbor s prijaznim nagovorom pričel. Potem je bral tajnik gosp. A. Praprotnik letno sporočilo, iz ktere ga se je razvidelo, da tudi to leto je čitalnica marljivo obdelovala svoje polje, dokler delovanja ni ustavil vesoljni vojskini vihar, ki je kolikor toliko tudi prihrumel v naše kraje, za njim pa kuga kolera. S sporočila se je povzelo, da je lani čitalnica imela 67 različnih časopisov v mnogih jezikih; besed in veselje je sama ali pa združena z „Južnim Sokolom“ napravila 10, pri katerih so se gledališčne igre igrale 7krat, 5krat domá, dvakrat pa v očitnem gledališču. Niste pa omenjeni narodni družbi delali samo sebi na veselje, temuč tudi v podporo ubozim. Tako ste siromakom Dolencem naklonili po besedi v gledališču 415 gld. 34 kr., ubogim šolskim otrokom v Ljubljani pa 207 gold. 10 kr. v domači dvorani. Pri tem delovanju se pa imena tistih preblagih gospá in gospodičin, ki so hodile zimske večere v čitalnico za uboge otroke šivat in izdelovat obleke, domoljubnemu očesu še posebno milo blišče v barvah naše narodne zastave. — Ko so se ob vojskinem času zbirali darovi za ranjene vojake, je tudi čitalnica po svoji moči darovala 50 gld. — Kar se tiče čitalničinega pevskega zbora, je imel preteklo leto to zapreko, da je bil skoro pol leta brez rednega pevovodja, kar je g. Fabjan stopil v krdelo prostovoljcev. Vendar je pevski zbor trdno stal in narodni dom podpiral kot glavni steber na vse strani. Gosp. V. Valenti gré hvala, da je ves čas vrlo namestoval pevovodjo. Vesela prikazen za domače gledališčne igre je novo osnovano dramatično društvo, od ktere ga moremo pričakovati zdatne podpore v napredek teatralni. Vse narodno življenje naj pa kakor doslej tudi za naprej sega iz roke v roko, naj se preseljuje iz društva v dru-

štvo, iz društev pa zopet v skupno središče na korist in čast našemu narodu! — Za tajnikovim sporočilom naznanil je blagajnik gosp. Iv. Vilhar račun preteklega in proračun prihodnjega leta, s katerim je bil ves zbor zadovoljen. — O plači za pevovodja se je sklenilo, da se pismeno vabijo udje v prostovoljni donesek po 2 gld. na leto v čitalnično blagajnico, iz ktere pevovodja dobiva svojo plačo. — H koncu so sledili še nekteri nasveti posamnih udov. Predno je bila volitev predsednika, blagajnika in odbornikov, prosita gospoda blagajnik in tajnik, naj bi se namestu nju volila druga v odbor, češ, da je bolje, da ima odbor večkrat novih in nevtujenih moči. Bili so izvoljeni za predsednika dr. J. Bleiweis, za blagajnika zopet g. Ivan Vilhar, v odbor pa gospodje: dr. Costa, dr. Toman, Debevec, Horak, Ravnikar, Grazeli, Jamšek, dr. Orel, Jož. Pleiweis, dr. Zupanec, A. vitez Gariboldi, dr. Vončina, Svetec, Fr. Vidic, dr. Poklukar.

— Tudi letos je društvo rokodelskih pomagačev v dvorani svoji praznovalo veselo božičnico. Okoli božičnega drevca so družbeniki popevali slovenske in nemške zборе in deklamovali slovenske in nemške pesmi; potem je bila tombola. Ravnatelj prisrčne te veselice je bil že leta in leta skrbni oče tega društva, prečastiti gosp. prof. dr. Vončina. Hvala mu!

— Veselica, ki jo je napravil „južni sokol“ poslednji večer preteklega leta, je bila tako izvrstna, da si pridržujemo za prihodnji list obširniši popis.

Iz Ljubljane — Občni zbor trgovskega društva za bolne bode na dan sv. 3 kraljev ob 10. uri pred poldne v mestni dvorani. Prvosednik začne zbor z ogovorom, potem pridejo sledeče reči na vrsto: sklep računa in naznanilo družbenikov, ki so se svojim letnim plačilom zaostali, volitev 7 odbornikov, volitev 2 pregledovalcev računa, vprašanje zarad plésa o pustu na korist društveni blagajnici, družbenikov predlogi.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Deželni zbori — razun hrvaškega in ogerskega — so tedaj končani. Kaj pa zdaj? to je sila važno vprašanje. To je že gotovo, da se bojo volili deželni novi zbori, in da iz teh se pošljejo poslanci na Dunaj za obravnavo prihodnje ustave v Avstrii. Kako pa bode to obravnavanje, ni še znano. Težko bode rojstvo nove ustave, ker zahteve ogerske so kakor ločilna zagozda vmes. Ako bi se predlogi hrvaškega zbora vzeli za podlago prihodnje ustave, kmalu in srečno bi bila končana pravda, ker on povdarja obravnavo skupnih zadev v skupnem zboru, sicer pa resnično avtonomijo dežel. Al deputacija zagrebškega zbora, ki je 23. dec. nesla adresu na Dunaj pred prestol Njih veličanstva, prišla je zelo potrta domú. In tako prihodnost Avstrije pokrivajo še črni oblaki. Bog daj, da jih cesarjeva modrost prežene! — Vladni dunajski časnik je v prvem svojem letošnjem listu prinesel važni cesarski sklep, po katerem se bo po vse predrugačilo nabiranje vojakov (rekrutba) v našem cesarstvu. Vsak, kdor je po telesnih svojih lastnostih pripraven za to, je po tej novi postavi vojaščini podvržen od 18. do 45. leta. Vsi za vojaški stan pripravniki mladenčji v 1., 2. in 3. razredu starosti se ob enem pokličejo k asentni komisii; vsak, kdor je za to, se vzame v vojake, in mora 6 let v redovni armadi (linii) služiti, 6 let pa v rezervi. Dopust (urlavb) se bode privolil nekterim stanovom. — Ta obširna nova postava je tako važna, da drugi pot povemo več o njej.

Milodari za Mehovčane: po g. prof. Brodniku iz Kranja 26 gld.